

NORA ROBERTS

PIŠÍCÍ POD JMÉNEM

J. D. ROBB

SMRTÍČÍ ZROZENÍ

Dva lidé brutálně zavražděni a jedna těhotná žena nezvěstná.
Eva Dallasová na stopě zvráceného zabijáka

SMRTÍCÍ ZROZENÍ

Od této autorky dosud vyšlo

Smrtící nahota
Smrtící sláva
Smrtící nesmrtelnost
Smrtící extáze
Smrtící pomsta
Smrtící rituál
Smrtící svátky
Smrtící spiknutí
Smrtící věrnost
Smrtící svědectví
Smrtící soud
Smrtící zrada
Smrtící svůdnost
Smrtící setkání
Smrtící pravidla
Smrtící portrét
Smrtící imitace
Smrtící rozdělení
Smrtící vize
Smrtící posedlost
Smrtící klon
Smrtící vzpomínky

J. D. Robb

SMRTÍČÍ ZROZENÍ

Přeložil Martin König

Copyright © 2006 by Nora Roberts
Translation © 2009 Martin König

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-865-5

*Já jsem alfa i omega,
počátek i konec,
první a poslední.*

Kniha zjevení

Láska plodí lásku.

Robert Herrick

KAPITOLA 1

Cesty a způsoby přátelství jsou vražedně nevyzpytatelné. Aby jejich matoucí spleť bylo možno projít bez úhony, může se kdykoli stát, že přítel poprosí přítele, aby se zúčastnil nějaké nepřijemné, rozčilující nebo naprosto děsivé akce.

Nejhorším, tím naprosto nejhorším přátelským požadavkem, bylo podle názoru Evy Dallasové celovečerní sezení v předporodním kurzu.

Z toho, co se tam odehrávalo – obrazy a zvuky útočící na všechny její smysly –, jí stýdla krev v žilách.

Byla policistkou, poručíkem z oddělení vražd s jedenácti lety odslouženými při ochraně a obraně na tvrdých a nemilosrdných ulicích New Yorku. Bylo toho jen málo, co neviděla, čeho se nedotýkala, necítila to nebo se tím nebrodila. Protože podle ní lidé vždycky nacházejí nové, vynalézavější a opovrženímhodnější způsoby, jak zabít bližního svého, dost dobře věděla, jaké utrpení lze lidskému tělu způsobit.

Jenomže brutální vražda se spoustou krve není v porovnání s porodem *ničím*.

Jak se mohly všechny ty ženy, jejichž těla byla těmi bytostmi, které v nich dozrávají, tak ohromně a podivně zdeformována, tvářit tak vesele a tak příšerně *spokojeně* s tím, co se odehrávalo – a co se ještě odehraje –, bylo naprosto nad její chápání.

Jenomže tu byla Mavis Freestoneová, její největší ka-

marádka, se svým tělíčkem skřítko, jež však pohlcovalo vydouvající se břicho, která se široce usmívala jako mentálně narušená, zatímco se na promítacím plátně na zdi přehrávaly záběry skutečného porodu. A nebyla sama. Více či méně stejný výraz – jako by je zasáhlo božské prozření – měly ve tvářích i ostatní ženy.

Možná že těhotenství zabraňuje přístupu jistých signálů do mozku.

Evě osobně bylo malinko nevolno. Když se po chvílce ohlédla na Roarka, výraz jeho andělské tváře prozradil, že v tom není sama. Alespoň tohle si tedy zasloužilo velkou červenou fajfku ve sloupci Plusy manželství. Člověk přece musí svého partnera do svých osobních nočních můr a tohohle spleťtého bludiště jménem přátelství stáhnout s sebou.

Eva si nechala obrazy v mysli rozplynout. To už raději bude studovat nahrávky z místa činu – masové vraždy, zohavení, oddělené končetiny –, než aby se dívala do rozkroku nějaké rodící ženy a sledovala, jak se z něj vynořuje hlavička. Roarke měl ve své sbírce hororových filmů takové, které nebyly tak hrozné. Slyšela, jak Mavis něco šeptá Leonardovi, nastávajícímu otci oné bytosti, slova však vytěsnila.

Dobrý bože, kdy už to skončí?

Že to tu ale mají pěkné, pomyslela si ve snaze zaměstnat se hodnocením porodního centra. Celá ta zatracená stavba byla něčím jako katedrálou početí, těhotenství, zrození a dětí. Tvrzením, že má moc práce, se vyhnula Mavisině nabídce, že ji provede celou budovou.

Někdy taková dobře míněná lež dokáže zachránit přátelství i přičetnost.

Vzdělávací křídlo jí docela stačilo. Odtrpěla si jednu přednášku s několika názornými ukázkami, které ji budou ve snech pronásledovat ještě celá desetiletí, a byla přinucena asistovat jako členka Mavisina porodního

týmu při simulovaném porodu robotické rodičky a vřeš-
tícího robotického novorozence.

A teď tohle příšerné video!

Nemysli na to, varovala v duchu samu sebe, načež se
opět uchýlila k prohlídce místnosti.

Stěny pastelových barev, pokryté obrázky miminek
nebo těhotných žen v nejrůznějších stadiích požehná-
ní. Jejich pózy byly příšerně umělé a tvářily se nadše-
ně. Spousta umělecky naaranžovaných čerstvých květín
a bujných zelených rostlin. Pohodlná křesla, navržená
zřejmě proto, aby ženám ulehčovala tím, že jejich nadi-
tá těla nadzvedávala. A tři energické instruktorky, které
byly připraveny odpovídat na otázky, provádět demon-
strace a podávat přednášky, stejně jako zdravé obcer-
stvení.

Eva si už dávno všimla, že těhotné ženy neustále jedí
nebo čurají.

Dvojité dveře vzadu a jednoduché vepředu, nalevo od
promítacího plátna. Kéž by tak k nim mohla vyrazit!

Eva se uvedla do jakéhosi transu. Byla to vysoká
a štíhlá žena s hustou kšticí hnědých vlasů. Obličej měla
hranatý a ještě bledší než obvykle; jindy jako whisky hně-
dé oči měla momentálně skelné. Bunda, již nosila kvůli
zakrytí pouzdra na pistoli, byla tmavě zelená a kašmíro-
vá – to proto, že jí ji kupoval manžel.

Když ji Mavis popadla za ruku, zrovna myslela na
to, že půjde domů a poslední tři hodiny svého života
spláchne celým litrem vína.

„Dallasová, koukni! Dítě už jde ven!“

„Eh? Cože?“ Skelné oči se prudce rozšířily. „Cože?
Ted? No teda, Ježíši! Dýchej, ano?“

Když Eva během mikrosekundy vyskočila na nohy,
všichni kolem vybuchli smíchy.

„Ale ne tohle dítě,“ hihňala se Mavis a pohládila se po
bříšku o velikosti basketbalového míče. „*Tamto* dítě!“

Eva se instinktivně podívala směrem, kterým Mavis

ukazovala, a z plátna dostala širokoúhlý zásah vřískajícího, svíjejícího se a jakýmsi svinstvem pokrytého stvoření, které právě vyklouzlo z mezinoží nějaké ubohé ženské.

„Ale ne! Ach, bože!“ Posadila se těsně předtím, než by se pod ní podlomily nohy. Už ji nezajímalo, jestli náhodou nebude vypadat jako citlivka, a rychle sevřela Roarkovu ruku. Když ji chvílku držela, uvědomila si, že je stejně studeně vlhká jako ta její.

Lidé jásali, vlastně přímo tleskali a *radostně* křičeli, když tu plačící a slizkou bytost položili mezi ženina k prasknutí nalitá řadra.

„Ve jménu všeho, co je mi svaté...“, zamumlala Eva Roarkovi, „je přece rok 2060, a ne 1760. To nedokážou vymyslet něco lepšího, jak tenhle proces zvládnout?“

„Amen,“ bylo všechno, co Roarke řekl. Slabým hlasem.

„No není to překrásné? To je nejvíc, úplně nejvíc!“ Mavisiny řasy – nedávno obarvené do odstínu safírové modři – se leskly slzami. „Je to chlapeček. No páni, ten je ale sladoučký...!“

Jakoby v mlhách slyšela, jak hlavní instruktorka ohlašuje konec dnešního kurzu pro ty, kteří budou u porodu – *díkybohu* –, a vyzývá lidi, aby se zdrželi na občerstvení nebo na otázky a odpovědi.

„Vzduch,“ zašeptal jí Roarke do ucha. „Zoufale potřebuju na vzduch!“

„To ty těhule. Mám dojem, že vysajou všechn kyslík. Vymysli něco – dostaň nás odsud. Já to nedokážu. Mozek mi nepracuje správně!“

„Drž se mě.“ Zaklesl jí ruku pod paži a zvedl ji na nohy.

„Mavis, my vás chceme s Leonardem pozvat ven na něco k snědku, můžeme ti nabídnout lepší věci, než mají tady.“

Eva v jeho hlase napětí sice slyšela, došlo jí ale, že kdokoli jiný, kdo jej nezná tak dobře jako ona, musí vnímat jenom bezstarostný a plynulý proud jeho irštiny.

Místností se stejně rozléhal hlasitý hovor a spousta žen vyrážela nejkratší cestou přímo za jídlem nebo na toaletu. Eva se tedy raději, než aby myslela na to, co se děje nebo o čem je řeč, zaměřila na Roarkovu tvář.

Pokud by s ní nedokázal pobláznit nějakou ženu, Eva už stejně zašla příliš daleko, než aby si s tím lámala hlavu.

Možná byl trochu pobledlý, bledá pleť však jenom zvýrazňovala divokou modř jeho očí. Vlasy tvořily černý hedvábný rámec kolem obličeje, vymodelovaného tak, aby každé ženě zvýšil srdeční činnost. A ta jeho ústa! I ve stavu, v jakém se nacházela právě teď, musela odolávat pokušení se k němu naklonit a pořádně se do nich zakousnout.

Tělo celé fantazii jenom přidávalo: bylo vysoké, štíhlé, svalnaté a elegantně předváděné v jednom z jeho dokonale ušitých obleků.

Roarke nebyl jenom jedním z nejbohatších mužů ve známém vesmíru, ale přesně tak i vypadal.

A v té chvíli, protože ji držel za paži a odváděl ji z toho zlého snu pryč, byl také jejím největším hrdinou. Po cestě ještě spěšně popadla kabát.

„Jsme volní?“

„Chtěli vědět, jestli by s námi nemohla ještě jedna jejich kamarádka.“ Stále držel Evu za ruku a rychle s ní krácel k východu. „Řekl jsem, že jdeme pro auto a přistavíme ho ke vchodu. Aby nemuseli po schodech.“

„No ty jsi úžasný! Úplně jako ten rytíř na bílém koni. Jestli se z tohotole traumatu někdy vzpamatuju, vyšukám ti mozek z hlavy.“

„Doufám, že se mi mozkové buňky jednoho dne regenerují dostatečně na to, aby to bylo možné. Můj bože, Evo, můj bože!“

„Tak v tom bychom se shodli. Hele, viděl jsi, jak ta věc jakoby vyklouzla ven, když –“

„Nech toho!“ Vtáhl ji do výtahu a navolil číslo patra

jejich parkovací garáže. „Jestli mě miluješ, už mě tam nikdy nevezmeš.“ Opřel se zády o zeď. „Ty víš, že jsem si žen vždycky vážil.“

Poškrábala si jakési svrbění po straně nosu. „Mraky jsi jich pod sebou udolal. Ale jo,“ dodala, když se na ni jenom jemně zadíval, „respektuješ nás.“

„Tak ten respekt teď přerostl v obdiv vpravdě biblických rozměrů. Jak to jenom *dělají*?“

„Právě jsme viděli jak. A pěkně detailně. Sledoval jsi Mavis?“ Eva po cestě z výtahu vrtěla hlavou. „Oči se jí úplně leskly. A nebylo to strachem. Ona se nemůže dočkat, až bude tohle všechno provádět!“

„Leonardo ale trochu zelený byl.“

„No jo, on má tu averzi ke krvi, nebo co. A že tam krve bylo – a dalších *věcí*!“

„To už stačilo. O těch dalších věcech mluvit nebudeme.“

Vzhledem k tomu, jak mizerné počasí na konci ledna bylo, vzal jedno ze svých terénních aut. Bylo velké, černé a silné. Když odkódoval zámky, Eva se opřela o dvířka spolujezdce ještě předtím, než jí je stihl otevřít.

„Tak koukni, eso. Musíme se tomu postavit. Jenom ty a já.“

„Já nechci.“

Musela se zasmát. Už jej viděla hledět do tváře smrti, a to měl větší sebedůvěru. „To, co jsme tam dneska viděli, to byla jenom upoutávka. My budeme v té místnosti, kde ze sebe bude ta věc vytlačovat. My tam budeme muset stát, počítat do deseti, říkat jí, aby dýchala nebo aby v duchu zašla na své oblíbené místo. Prostě cokoli bude potřeba.“

„No ale mohli bychom být třeba mimo město nebo na venkově. Ne, mohli bychom se zdejchnout z planety. To by asi bylo nejlepší. Někdo nás odvolá z planety, aby-chom zachránili svět před nějakým geniálním zločineckým mozkiem.“

„Jo, kdyby to tak šlo! Jenomže ty i já víme, že tam budeme. A asi už celkem brzo, protože ta bomba v ní už při odtikávání vynechává.“

Povzdechl si a pak se sklonil, aby položil své čelo na její. „Bůh se nad námi smiluj, Evo. Bůh se nad námi smiluj!“

„Kdyby se nad námi Bůh smiloval, tak by svět dokázal osídlit bez prostředníků. Prostřednic. Pojdme pít – a hodně.“

Restaurace byla neformální, trochu hlučná a přesně taková, jakou prostřednice objednala. Mavis upíjela jakýsi exotický ovocný punč, který byl téměř stejně perlivý jako ona sama. Konečky nepoddajných stříbrných kadeří měla obarvené stejným safírovým odstínem jako řasy. Toho večera měla sytě, až nepřirozeně zelené oči – Eva předpokládala, že proto, aby ladily s odstínem svetru, který jí lnul k prsům a bříšku jako neonové gumové podvazky. Z uší jí visel nespočet smyček a klikyháků, které vystřelovaly paprsky světla, kdykoli pohnula hlavou. Safírové modré kalhoty jí seděly, jako by to byla její druhá kůže.

Láska Mavisina života seděla hned vedle ní. Leonardo byl stavěný jako sekvoje a pracoval jako módní návrhář, takže o vzrušující oděvní doplňky neměli nikdy nouzi ani on, ani Mavis. Také měl na sobě svetr, který se vyznačoval zběsilými a komplikovanými geometrickými vzorci na zlatém podkladě. Jaksi to – to Eva poznala – odpovídalo jeho silnému tělu a obličejovým rysům jako z naleštěné mědi.

Kamarádka, kterou přivedli s sebou, byla zbouchnutá nachlup stejně jako Mavis. Možná snad dokonce i o trochu víc, pokud je něco takového vůbec možné. Tandy Willowbyová ale s Mavisiným „orbitálním stylem“ ostře kontrastovala obyčejným černým svetrem s výstřihem do věčka přes bílé tričko. Byla krásně blondatá, měla světle modré oči a nosík s kulatou špičkou.

Během jízdy Mavis všechny představila a vysvětlila, že Tandy je z Londýna a do New Yorku přijela jenom na pár měsíců.

„Jsem tak ráda, že jste se mnou dneska byli. Tandy tam nebyla kvůli kurzu,“ pokračovala Mavis, když se prokousávali předkrmy, které objednal Roarke. „Stavila se jenom na konec, aby porodní asistence dala poukázky do Bílého čápa. To je takový úplně super dětský butik, kde Tandy pracuje.“

„Je to miloučký obchod,“ souhlasila Tandy. „Nečekala jsem ale, že když se stavím, tak mě někdo i napojí a nasytí.“ Stydlivě se na Roarka usmála. „Je to od tebe děsně milé. Od vás obou,“ dodala směrem k Evě. „Mavis a Leonardo mi toho o vás tolik vyprávěli. Musíte být velice vzrušení!“

„Jako z čeho?“ divila se Eva.

„No, že jste součástí Mavisina podpůrného týmu.“

„Aha. Aha, ano. My jsme...“

„My to ani nedokážeme slovy vyjádřit,“ pomohl Roarke. „Ze které části Londýna jsi?“

„Já jsem vlastně původem z Devonu. Do Londýna jsem se přestěhovala jako pubertačka, s tátou. A teď jsem tady v New Yorku. Asi jsem tak trochu cestovatelka; teď ale myslím, že budu mít na nějakou dobu zaracha.“ Zasněně si přejela rukou po bříšku. „A ty jsi policajtko. To musí být úžasné. Mavis, ty jsi mi asi nevyprávěla, jak jste se s Dallasovou seznámily?“

„Zatkla mě,“ řekla Mavis mezi sousty.

„To si děláš srandu, že jo?“

„Dělávala jsem takový podfuky. A byla jsem v tom dobrá.“

„Ne *dost* dobrá,“ komentovala to Eva.

„Tak o tom chci slyšet všechno! Teď ale musím na záchod. Zase.“

„Půjdu s tebou.“ Mavis se zvedla spolu s Tandy. „Dallasová? Nejdeš taky?“

„Tentokrát vynechám.“

„Vzpomínám si – i když matně –, jaký to je, nemít něco přilepenýho k močáku.“ Tandy se na ně usmála a odkolébala se za Mavis.

„Takže...“, oslovila Eva Leonarda. „Vy jste se s Tandy potkali v kurzu?“

„No, ano,“ potvrdil. „Tandy má termín asi týden před Mavis. Je pěkné, že jste jí dovolili jít s námi. Bude si to muset celé absolvovat bez partnera.“

„A co se tatínkovi stalo?“ zeptal se Roarke, načež Leonardo pokrčil rameny.

„Ona o tom moc nemluví. Jenom říká, že se do toho nezapojuje nebo že nemá zájem. Jestli to tak je, tak si nezaslouží ji ani to miminko.“ Leonardův široký obličej se náhle stáhl a ztuhl. „My toho s Mavis máme tolik, že jí chceme pomáhat, jak to jenom půjde.“

Evino čidlo cynismu zabzučelo. „Jako finančně?“

„Ne, nemyslím, že by si peníze vzala, i kdyby je potřebovala. Co se toho týče, zdá se mi v pohodě. Myslím jako podporu, přátelství.“ Najednou jako by trochu zbledl. „Chci být součástí jejího podpůrného týmu. Bude pro mě jako nácvik na Mavis.“

„Posranej až za ušima, co?“

Rychle střelil pohledem směrem k toaletám a zase zpátky k Evě. „Jsem vyděšený. Mohl bych omdlít. Co když omdlím?“

„Tak si dej bacha, abys nespádl na mě,“ varoval ho Roarke.

„Mavis není vůbec nervózní, ani docela maličko. A čím víc se to blíží, tím víc mi ve střevech...“ Zvedl své velké ruce a zatřásl jimi. „Nevím, co bych dělal, kdybyste tam nebyli vy dva. Budete mi oporou.“

Ale sakra, pomyslela si Eva a vyměnila si pohled s Roarkem. „Kde jinde bysme měli být?“ Zamávala číšníkovi, že chce další sklenici vína.

* * *

O dvě hodiny později, když vysadili Leonarda a Mavis doma, zamířil Roarke na jihovýchod, kde stál Tandyin činžák.

„Ale vážně, já můžu jet rourou. Jako metrem. Nechci vám přidělovat starosti, je to jenom pár bloků.“

„Tak jestli je to jenom pár bloků,“ mínil Roarke, „tak nám asi starosti budeš sotva přidělovat.“

„Copak se s tebou můžu hádat?“ zasmála se Tandy. „A navíc je to prima, sedět ve vyhřátém autě. Dneska je hnusná zima.“ S povzdechem se pohodlně opřela. „Připadám si rozmazlená a tlustá jako velryba. Mavis a Leonardo jsou úplně nejlepší. Stačí s nimi být pět minut, a člověk si nemůže připadat nešťastný. A taky vidím, že mají štěstí na dobré přátele. Jejda!“

Eva otočila hlavu tak prudce, že se jí klidně mohla utrhnout z ramen. „Žádný jejda. Nejejdij mi tady!“

„Jenom mi tam trochu poskočil. Neměj strach. Víš co, Mavis je úplně hotová z té předporodní párty, kterou pro ni příští týden pořádáte. Pořád o ní vykládá.“

„Předporodní párty. No jo. Příští týden...“

„A jsme tu. Je to přímo uprostřed tohohle bloku. Oběma vám moc děkuju!“ Tandy si upravila šálu a sevřela kabelku o velikosti kufříku. „Za to úžasné jídlo a společnost i za tu luxusní jízdu. Uvidíme se v sobotu na tom předporodním mejdanu.“

„Nepotřebuješ nějak pomoci s...“

„Ne, ne,“ odmítla Tandy Evinu pomoc. „I velryba se o sebe musí umět postarat. A i když jsem své nohy už pár dní neviděla, pamatuju si, kde jsou. Dobrou noc a ještě jednou díky.“

Roarke s běžícím motorem počkal, dokud si Tandy neodemkla dveře domu. „Vypadá jako milá ženská. Taková normální a citlivá.“

„Ne jako Mavis. Samozřejmě až na ten velrybí faktor. Musí to být těžké, být zbouchnutá, být na to sama a ještě k tomu v cizí zemi. Zdá se, že se s tím vyrovnává. Nevíš,

Roarke, jak to, že jenom proto, že jsme kamarádi, musíme chodit na předporodní kurzy, dívat se na porody dětí *a ještě* pořádat večírky?“

„Na tuhle otázku nemám odpověď.“

Zhluboka vydechla. „To ani já.“

Evě se zdálo o zubatých novorozencích s mnoha rukama, kteří vyskakovali z Mavis a pustošili místnost; porodní asistentku přinutili k ječivému ústupu, zatímco Mavis vrátila: „*No nejsou úžasný? Nejsou úplně nejvíc?*“

Ze snu ji vytrhl signál vedle postele. Jedinkrát se zachvěla.

„Blokovat video,“ nařídila. „Světla na deset procent. Dallasová.“

Zpráva, poručík Dallasová, Eva. Sejděte se s uniformovanou hlídkou v čísle 51 na Jane Street, byt 3B. Možná vražda.

„Potvrzuji. Kontaktujte detektiva Deliu Peabodyovou. Já už jedu.“

Potvrzuji. Zpráva konec.

Eva se ohlédla a všimla si, že Roarkovy laserově modré oči jsou upřeny na ni. „Promiň,“ řekla.

„Já nejsem ten, koho ve čtyři ráno tahají z teplé postele.“

„Jo, tak to máš pravdu. Lidi by měli mít alespoň tolik slušnosti, že by se vzájemně oddělávali v rozumnou dobu.“

Vykulila se z postele a zašla do koupelny na bleskovou sprchu. Když se vrátila, nahá a od sušicí trubice celá horká, upíjel ze šálku kávy.

„Co to děláš?“

„Jsem vzhůru,“ odpověděl prostě. „A vidím, o co bych přišel, kdybych se otočil a znovu usnul.“ Podal jí druhý šálek kávy, který už předem naprogramoval.

„Dík.“ Položila si ho na šatník, odkud vytáhla oblečení. Musí tam příšerně mrznout, napadlo ji; vrátila se k prádelníku, odkud si vzala ještě svetr do věčka a natáhla si ho přes košili. Navrch přidala sako.

Už dvakrát odložili předběžné plány na to, že by si na pár dní zajeli někam do tropů. Jenomže Mavis plus dítě znamenají těhotnou ženu, která by je už při pouhém pomyšlení, že by součást jejího podpůrného týmu tak těsně před termínem porodu tančila na písku a surfovala, pěkně sprdla.

Co může člověk dělat?

„Děti se ale nerodí zubaté, že ne?“

„Ne. Nechápu, jak...“ Roarke odložil šálek a zmateně se na ni zadíval. „Proč mi do hlavy cpeš takové myšlenky?“

„Když je tam mám já, kámo, budeš je tam mít taky.“

„Schválně, jestli ti ještě někdy udělám kafe.“

Rychle se dooblékla. „Možná je tahle vražda prací nějakého mistra zločinu a zavede mě mimo tuhle planetu. Když na mě budeš hodný, mohla bych tě vzít s sebou.“

„Nezahrávej si se mnou!“

Zasmála se a připnula si zbraň. „Uvidíme se, až se uvidíme.“ Přešla k němu, a protože – kruci! – byl zatraceně hezký dokonce i ve čtyři ráno, políbila jej zlehka na obě tváře a pak mu ještě vtiskla dlouhý a teplý polibek na ústa.

„Opatruj se, poručíku.“

„To mám v plánu.“

Seběhla ze schodů, kde měla přes sloupek zábradlí přehozený kabát. Ze zvyku ho tam vždycky pohodila, protože to bylo po ruce – a protože to iritovalo Summerseta, Roarkova majordoma a zhoubu jejího světa.

Vklouzla do něj a zjistila, že má rukavice opravdu v kapsách. A protože ji tam našla také, omotala si kolem krku i kašmírovou šálu. Když však vyšla ven, to chladno jejímu organismu stejně způsobilo šok.

Je ale dost těžké si stěžovat, uvědomila si, když si člověk vezme chlapa, kterého napadlo s pomocí dálkového ovládání přistavit auto před dům a ještě v něm spustit topení.

Vykročila do mrazu a nastoupila do tepla. Když mířila k bráně, pohlédla do zpětného zrcátka. Celé je vyplňoval dům, který nechal Roarke postavit – kámen a sklo, výstupky a věžičky – a v jejich ložnici se ještě svítilo.

Pomyslela si, že si asi dává druhý šálek kávy, zatímco si na monitoru v ložnici pročítá burzovní zprávy a novinky ze světa obchodu. Zřejmě udělá pár hovorů do zahraničí nebo snad na jinou planetu. Dobře věděla, že začínat den ještě před rozbřeskem není pro Roarka ničím zvláštním.

Měla štěstí i v tom, že skončila s mužem, který se tak snadno přizpůsoboval bláznivému rytmu policejní práce, který ji samotnou občas překvapil.

Projela bránou a ta se za ní tiše zavřela.

V této části nejlepších a nejdražších pozemků byl klid – bohatí, privilegovaní nebo prostě šťastlivci spali pod peřinami v domech, kondominiích nebo apartmánech s regulovanou atmosférou. Hned po několika blocích se ale město probudilo k neklidnému a překotnému životu.

Mřížovanými poklopy stoupalo teplo v podobě páry, jak se podzemní svět města pod ulicemi a chodníky přesouval a otřásal. Reklamní vzducholodě nad hlavou už začaly vnucovat ty nejlepší nabídky dne. Koho ale sakra v tuhle hodinu zajímají valentýnské slevy ve Sky Mall? nechápala Eva. Který soudný člověk by se chtěl cpát mezi davy lidí v nákupním centru, aby ušetřil pár dolarů za srdce z perníku?

Projela kolem animovaného billboardu, který prezentoval smyčku až neskutečně dokonalých lidí dovádějících na cukrově bílém písku a v modravém příboji. Tohle už ji alespoň trochu zaujalo.

Žluté šmouhy Rychlých taxi už svištěly městem. Říkala si, že většinou asi jezdí do transportních center. Na rychlé lety bůhvíkam. Kolem se převálilo několik maxibusů, které s největší pravděpodobností převážely nebohé

troubu na ranní směny, nebo ty šťastlivější, kteří mířili do postele po noční.

Udělal si zajíždku kolem nekonečné párty na Broadwayi. Ve dne v noci, v horku nebo v mrazu, tuto Mekku hluku, světla a pohybu neustále zaplňovali turisté a populární zloději, kteří ty první milují.

Na Deváté bylo stále ještě otevřeno několik podniků s prodlouženou otevírací dobou. Zahlédla pár potloukajících se chuligánů v nadouvajících se péřových bundách a vysokých botách, kteří zcela jistě také konzumovali zakázané látky. Pokud ale hledají nějaké problémy, před pátou ranní na ně při teplotách kolem minus deseti stupňů narazí jen těžší.

Projela po okraji dělnické části čtvrti Chelsea a ocitla se v umělečtější Village.

Černo-bílé auto stálo u chodníku před zrenovovaným řadovým domem na Jane Street. Zaparkovala v nákladové zóně o půl bloku dál, rozsvítila světelný transparent Ve službě a vystoupila do zimy. Když vytáhla terénní soupravu a zamykala auto, zahlédla Peabodyovou, jak se klusem řítí zpoza rohu.

Její partnerka vypadala jako arktický badatel, protože byla zabalená do tlustého nadouvajícího se kabátu barvy zrezavělého kovu; kolem krku měla omotaný asi kilometr červené šály, čepici stejné barvy naraženou přes tmavé vlasy. Vyfukovala páru jako lokomotiva.

„Proč se lidi nemůžou zabíjet až po východu slunce?“ lapala Peabodyová po dechu.

„V tomhle kabátě vypadáš jako pátrací balon!“

„Jo, já vím, je ale až nestydatě teplej, a když si ho sundám, připadám si hubená.“

Vykročily spolu k řadovce a Eva zapnula nahrávání. „Nejsou tu bezpečnostní kamery,“ podotkla. „Ani snímač otisků dlaní. Se zámkem dveří někdo manipuloval.“

Zaznamenala, že ve spodních oknech jsou instalová-